

Határokon Átívelő Imaközösség és Hitmélyítő Alkalmak

www.episzunago.com

Az Úr tulajdonai (Róma 14,5-12)

Igehirdető: Dr. Ormóshegyi Zoltán református lelkipásztor

Igehirdetés időpontja: 2022. 05. 11.

„Vagy nem tudjátok, hogy testetek, amit Istentől kaptatok, a bennetek levő Szentlélek temploma, és ezért nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg: Dicsőítsétek tehát Istent testetekben.”

„Kegyelem nekünk és békesség Istentől a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól, a mi megtartónktól.” Ámen.

Imádkozzunk!

Drága Urunk, köszönjük neked, hogy ahogyan az előbb énekeltük, magadra vetted szennyes ruhánkat, így békítetted meg Istent, Atyánkat. Köszönjük, hogy átöltöztetted, megtisztítottál, megigazítottál bennünket. Bocsásd meg, ha mi mégis a másik ruháját nézegetjük, ítélkezünk felette, megszóljuk, kárhozzatjuk, ahelyett, hogy szeretnénk, elfogadnánk és imádkoznánk érte. Adj nekünk Urunk irgalmas szívet, olyat, mint amilyen a tied. Ahogyan énekeltük: Szerelmes szíved szakadt meg értem, hogy eltörölje mind, mind a vétkem. Az énekíróval együtt mi is kérdezzük: Jézus Te drága, mit adjak néked? Összetört szívem hozom elébed, összetört szívem, összetört szívem hozom elébed. Hadd vigyük most így eléd a mi drága elköltözött testvérünk kedves lányának az összetört szívét. Erősítsd meg őt Urunk, töltsd be az űrt, ami keletkezett és különösen érintsd meg most őt ezen a mai alkalmon a Te drága, vigasztaló Szentlelkeddel, a Jézus Krisztus nevében. Ámen.

Szeretett testvéreim!

Folytatjuk tovább Istenünk igéjének a tanulmányozását. A soron következő szakaszt magyarázzuk a Római levél 14. fejezetéből, az 5-12. verssel bezárólag terjedő szakaszt olvasom, és az Ő Szentlelkének segítségével hívásával magyarázom. Hallgassuk hittel, figyelemmel Istenünk igéjét.

Róma 14,5-12 *„Ez az egyik napot különbnek tartja a másik napnál, az pedig egyformának tart minden napot: mindegyik legyen bizonyos a maga meggyőződésében. Aki az egyik napot megkülönbözteti, az Úrért különbözteti meg. Aki eszik, az az Úrért eszik, hiszen hálát ad az Istennek. Aki pedig nem eszik, az Úrért nem eszik, és szintén hálát ad az Istennek. Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának; mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk. Mert Krisztus azért halt meg, és azért kelt életre, hogy mind a holtakon, mind az élőkön uralkodjék. Akkor te miért ítéled el testvéredet? Vagy te is miért veted meg testvéredet? Hiszen mindnyájan oda fogunk állni Isten ítélőszéke elé. Mert meg van írva: „Élek én, így szól az Úr, bizony előttem*

fog meghajolni minden térd, és minden nyelv magasztalni fogja Istent.” Tehát mindegyikünk maga fog önmagáról számot adni az Istennek.”

Ámen.

Nagy szeretettel köszöntöm a kedves testvéreket!

A múlt alkalommal elkezdtük a Római levél 14. fejezetének a tanulmányozását. S a múlt alkalommal megnéztük, hogy mit jelent az apostolnak a felszólítása: A hitben erőtlent fogadjátok be. Feltettük a kérdést, hogy kik ezek a hitben erőtlenek és erre a kérdésre azt a választ adtuk, hogy hitben erőtlens az, aki nem tudja megélni Szent Ágostonnak a mondását: „Lényeges dolgokban egység, egyebekben szabadság és mindenekben szeretet.” A múlt alkalommal megtanultunk egy teológiai kifejezést: az adiaphoron, mely az adiaphora görög szóból származik, ami közömbös dolgot jelent. Az adiaphoron az az üdvösség szempontjából közömbös dolgokat jelenti. De, hogy az üdvösség szempontjából mi számít közömbös dolognak, azt a különböző teológiai irányzatok különbözőképpen határozzák meg. S milyen érdekes, testvéreim, hogy a legtöbb vita, a legtöbb szakadás éppen ezek miatt a dolgok miatt történik az Isten egyházában. Nem az üdvösség szempontjából döntő dolgok tekintetében. Üdvösség szempontjából ugyanis közömbös a keresztelelésnek a formája, hogy meghintés vagy bemelegítés.

Amikor a 20. századnak az egyik legnagyobb teológusa, vagy nevezhetjük a legnagyobbnak is, Barth Károly ismertette a gyermekkeresztséggel kapcsolatos álláspontját és elmondta, hogy véleménye szerint a felnőtt keresztség, ami biblikus keresztség. Akkor ezzel a cikkel jelentek meg abban az időben cikkek, hogy Barth Károly baptista lett. Köztudott, hogy Barth a felnőtt keresztséget tartotta bibliainak, de református lelkészként a gyermekkeresztséget is gyakorolta. És ennél a nagy teológusnál megfért egyszerre a szövetség teológiája, amely a gyermekkeresztséget hangsúlyozza, és a hitvalló teológia, amely a hitből való keresztséget, azaz a felnőtt keresztséget hangsúlyozza.

Kedves testvéreim! Üdvösség szempontjából közömbös, hogy melyik napot ünnepeljük, hogy milyen zenével illik dicsérni az Urat, hogy milyen a kegyességi hőfokunk, a radikalizmusunk, hogy hogy állunk az ökumené kérdéséhez, hogy hogy állunk más felekezetekhez. Gyülekezetek szakadtak már szét az ilyen és hasonló kérdések miatt. Hogyan viszonyuljunk a másik testvérhez, aki más véleményen van az adiaphoronok tekintetében. Emez az egyik napot különbnek tartja a másiknál, amaz pedig minden napot egyformának tart. Ki ki a maga értelme felől legyen meggyőződve. Az apostol azt mondja itt – magyarul –, hogy mindenki először a maga háza táján sepreghessen. Rendezze az Úrral való kapcsolatát, újítsa meg a gondolkozását az Isten ígéjének a fürdőjében, és ha elakad valamilyen kérdésben, kérjen tanácsot a nála bölcsőbb és idősebb testvérektől.

„Aki ügyel a napra, az Úrért ügyel, aki nem ügyel a napra, az Úrért nem ügyel, aki eszik, az Úrért eszik, mert hálákat ad az Istennek, és aki nem eszik, az Úrért nem eszik, és hálákat ad az Istennek, mert közülünk senki sem él önmagának, senki sem hal önmagának, mert ha élünk az Úrnak élünk, ha meghalunk az Úrnak halunk meg. Ezért akár élünk, akár halunk, az Úréi vagyunk.”

Milyen csodálatos dolgot mond itt az apostol. Az életünk nem a mi tulajdonunk, nem a magunkéi vagyunk. Jogszerűen az Úrhoz tartozunk a teremtés és a megváltás jogán. Az Úr tulajdonai vagyunk. A tolvaj azért jön, hogy lopjon, öljön, meg akarja lopni, rabolni az életünket, hogy mi ne az Úrnak éljünk. Pedig a mi életünk, minden ember élete arra rendeltetett, hogy az Úrnak éljünk. Ehelyett jön a kísértő és azt mondja: Élj önmagadnak! Törődj önmagaddal, biztosítsd be magadat, a jövődet, az életedet, csak magaddal törődj!

Aztán van, aki a hivatásának él, ráteszi az életét egy hivatás gyakorlására. Van, aki a családjának él, mindent azért tesz, hogy a gyermekeinek, az unokáinak mindene meglegyen. Van, aki a szent ügynek él, mindenét felteszi erre.

Isten igéje azt mondja, hogy „...ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár élünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk.” Nem a magunkéi vagyunk! De nem is a férjünké, nem is a feleségünké, nem is a pásztorunké, nem is a munkáltatónké, nem is az egyházunké, hanem az Úréi vagyunk. Az Úr tulajdonai.

Milyen csodálatos méltóságot adott nekünk az Úr. És ebből az egyetlen mondatból, hogy az Úr tulajdonai vagyunk, az apostol kifejt egy csodálatos gondolatmenetet, hogy mi következik ebből a te és az én életemre vonatkozóan. Mert azért halt meg és támadt fel és elevenedett meg a Krisztus, hogy mind a holtakon, mind az élőkön uralkodjék. Azaz, Isten hatalmas árat fizetett azért, hogy te és én az Ő tulajdonai legyünk. Mert mi eladtuk magunkat az ellenségnek. És Ő kivásárolt ebből a rabszolgaságból, a bűnnek a rabszolgaságából. Hatalmas árat fizetett, a szerelmes Fiát adta érted és értem, hogy ne önmagunknak éljünk, hanem az Úrnak éljünk. Életünkben valósággá, mindennapi életgyakorlattá legyen az, hogy az Úr uralkodik bennem és benned. Az Úr tulajdona vagy, akkor az Úr uralkodik a te életed fölött, és annak minden területe fölött.

Ki uralja a te életedet? Az éned, egy másik ember, egy eszme? Isten igéje azt mondja, hogy életünk egyedül a Krisztus uralma alatt virágzik ki. Minden más idegen uralom tönkretesz bennünket. Mert azért halt meg, azért elevenedett meg a Krisztus, hogy a te életedben is úr és király legyen, életed minden területén.

Az Úr tulajdonai vagyunk. Mi következik ebből? „*Te pedig miért kárhoztatod a te atyádfiát, avagy te is, miért veted meg a te atyádfiát?*” Szóltunk erről az elmúlt alkalommal, ne kárhoztassam, ne vessem meg a másik embert. Ez nem azt jelenti, hogy nem feddem meg, erről beszéltünk a múlt alkalommal, mit jelent a bibliai feddés, a parakaleo ige. Azt jelenti, hogy bátorítom, jobbító szándékkal megmondom, ha valami – véleményem szerint – nem jó az ő életében. De ezt szeretettel mondom, nem kárhoztatom a másik embert. A bűnt, azt gyűlöljem, de a bűnöst, azt szeressem. Azaz, ne a törvénynek a betűjével közeledjem a másik ember felé. Milyen nagydolog, amikor valakinek Istentől kapott új szíve van, irgalmas szíve, amely szív nem a törvénynek a betűjét szajkózza, nem azt szajkózza, hogy a másik emberen miért nem tudok segíteni, miért ne szeressem a másikat, hanem a Lélek által tud helyén mondott szót mondani, ami gyógyít, és ami építi a másik embert.

Jézusnak egy jól ismert története jutott eszembe. Amikor a házasságtörő nőt odahurcolják elé és azt mondják, hogy: „*Mester, ez az asszony tetten kapott, mit házasságtörő. A törvényben pedig megparancsolta nekünk Mózes, hogy az ilyenek köveztessenek meg. Te azért mit mondasz? Ezek pedig azért mondák, hogy megkísértsék őt, hogy legyen őt miért vádolniuk. Jézus pedig lehajolván, az ujjával ír a földre.*” Odaviszik Jézus elé ezt az asszonyt. És Jézus nem reagál azonnal. Időt nyer azzal, hogy imádkozik, kéri az Atyát, hogy helyes választ tudjon adni erre a nagyon beugrató kérdésre. „*De mikor szorgalmasan kérdezék Őt, felegyenesedve monda nekik: Aki ti közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ.*” Nem engedik Jézust, hogy ne válaszoljon, nem engedik, hogy kitérjen, nem engedik, hogy hallgasson. De Jézus isteni bölcsességgel tudott cselekedni. „*És újra lehajolván ír vala a földre, azok pedig ezt hallván a lelkiismeret által vádoltatván, egymás után kimentek a vénektől kezdve mind az utolsóig és egyedül Jézus maradt és az asszony, középen állva.*”

„*Te pedig miért kárhoztatod a te atyádfiát? Miért veted meg a te atyádfiát?*” Jézus azt mondja a Hegyi beszédben, hogy ne ítélj, hogy ne ítéltess! De mire vonatkozik Jézusnak ez a mondata? Csodásan fogalmaz a neves teológus William McDonald, amikor így ír: nem ítéelhetjük meg egy ember indokait, tetteinek mozgatórugóit, mivel nem tudhatjuk, hogy amit tesz, miért teszi. Nem ítéelkezhünk egy hívő testvérünk szolgálata fölött. „*Ő a maga Urának áll vagy bukik.*” Nem ítéelhetjük meg azokat, akiknek lelkiismeretüktől indítva kétségeik vannak bizonyos dolgokkal kapcsolatban, amelyek erkölcsileg semlegesek. Helytelen volna lelkiismeretüket megsérteni. Nem ítéelkezhünk a külső megjelenés alapján, mivel ami a szívben van, az számít.

És teljesen világosan kerülnünk kell a kemény, kritikus, vádaskodó magatartást. Aki megszokásból bírál, az rossz cégrére a keresztyéneknek.

Van azonban, amit meg kell ítélnünk. Ítélnünk kell. Meg kell ítélnünk minden tanítást, egybehangzik-e a Bibliával. Világosan meg kell ítélnünk, hogy az általunk választott társ valóban hívó-e vagy sem. Keresztyén emberek ítéelkezzenek a hívők között felmerülő minden vitás kérdésben, ahelyett, hogy rögtön a bíróságra szaladnának. A helyi gyülekezetnek ítéelkeznie kell a kirívó bűnök esetében, és a gyülekezet tagjainak meg kell ítélniük, hogy kik alkalmasak a különböző szolgálatokra. Ne ítéelj, hogy ne ítéeltes, ne kárhoztasd a másik embert, de világosan meg kell különböztetnünk a dolgokat. Meg kell különböztetnünk a lelkeket. Kérni kell a lelkek megkülönböztetésének az ajándékát. Meg kell ítélnünk a helyzeteket, meg kell ítélnünk önmagunkat, hogy hitben vagyunk-e.

Az Úr tulajdonai vagyunk. Mi következik ebből? *„Hiszen mindnyájan odaállunk majd a Krisztus ítéelőszéke elé, mert meg van írva: Élek én – mondja az Úr – mert nekem hajol meg minden térd és minden nyelv Istent magasztalja, azért mindenki maga ad számot magáról az Istennek.”*

Az Úr tulajdonai vagyunk. Azaz, mindenki elsősorban önmagáért felel, persze a rábízottakért is, de elsősorban önmagáért felel. Mindannyiunknak vállalnunk kell a felelősséget. Azt mondja itt az ige, hogy mindannyiunknak oda kell állnunk, önmaga ad számot magáról az Istennek. A kárhozat és az üdvösség, az is a mi döntésünktől függ. De itt az ige nem erről beszél. Ha hiszünk Jézusban, nem kárhozunk el. Ahogy a János 5,24-ben olvassuk: *„Bizony, bizony mondom nektek, hogy aki az én beszédelmet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, annak örök élete van, és nem megy a kárhozatra, hanem által ment a halálból az életre.”*

Azaz, megigazultunk és a megszentelődés útján vagyunk. De arról is számot kell adnunk, hogy ezzel a drága kegyelemmel mit kezdünk, mit építettünk erre a krisztusi alapra.

Anthony de Mello-nak van egy nagyon kis érdekes története. Egy asszonyról szól, aki azt álmodta, hogy betért egy üzletbe, és meglepetésére Istent találta a pult mögött. Mit árulsz? – kérdezte az Úrtól. Mindent, amit a szíved kíván, válaszolta az Úr. Lelki békét, szeretetet, boldogságot, jó előremenetelt, sikert, bölcsességet. Félelemtől való szabadságot szeretnék, mondta az asszony az Úrnak. Isten mosolygott. Kedvesem, azt hiszem félreértettél. Mi nem gyümölcsöket árulunk itt, hanem magokat.

Mit kezdünk azzal a felszabadító igazsággal, hogy nem a magunkéi vagyunk, hanem az Úr tulajdonai? Mit építünk erre a krisztusi alapra? Szénát, szalmát, pozdorját, vagy azt tesszük, amire az Úr hívott el bennünket? Adja az Úr, hogy azon a napon, amikor ott fogunk állni, akkor ne kárhoztassanak bennünket, hanem az Úr mondhassa azt, hogy: *„Jól van jó és hű szolgálóm, a kevésen voltál hű, sokra bízlak ezután, menj be a te Uradnak örömébe.”*

Addig pedig szeressük, és segítsük egymást a menny felé vezető úton. Ne kárhoztassam, ne vádoljam a másik embert, mert Isten elfogadta, Krisztus érte is meghalt, mert testvérek vagyunk az Úrban, és mindnyájan magunk fogunk számot adni az életünkről.

Most pedig pár kérdés a következő beszélgetésre:

1. Hogyan viszonyuljunk a más napot ünneplő felekezetekhez?
2. Mit jelent az Úrnak élni? Mondjunk gyakorlati példákat.
3. Mit jelent az Úrnak halni?
4. És mi következik a te életedre nézve abból a mondatból, hogy az Úr tulajdona vagy?

Imádkozzunk!

Drága Urunk, bocsásd meg a mi szeretetlen, ítélkező, kárhóztató, besavanyodott hozzáállásunkat a másik emberhez. Taníts bennünket élni és szeretni. Taníts úgy élni, hogy ne valljunk szégyent, hanem elnyerjük az örök életet és a nekünk készített jutalmat. Urunk, újra szeretnénk imádkozni Hrabovszky Zsuzsa testvérünk családjáért, Hajnalka lányáért, az ő családjáért. Vigasztald meg őket és Te töltsd be az űrt, ami szerettük elköltözésével keletkezett. Add meg nekik is az örök élet reménységét és csodálatos vigasztalását.

Annak nevében, aki így tanított imádkozni:

Mi Atyánk, Aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

„Mikor pedig Jézus felegyenesedett és senkit sem lát az asszonyon kívül, monda neki: Asszony, hol vannak a te vádlóid? Senki sem kárhóztat téged? Az pedig monda: Senki Uram! Jézus pedig monda neki: Én sem kárhóztatlak. Eredj el és többé ne vétkezzél.”
Ámen.